

ПОМПАДУРЪ

Другъ пжтъ, още съмнало-несъмнало, дѣдо Иванъ Бунала, като всички стари хора, които нѣматъ работа, бързаше да излѣзе и да иде на кафенето. Тазъ сутринъ той позакъснѣ. Тежко стана, тежко се облѣче, пѣкъ и когато бѣше вече готовъ и излѣзе на двора, пакъ се помайваше, ходѣше между чемширитѣ и босилека, посаденъ между плочитѣ, почукваше съ бастуня си, поглеждаше насамъ, поглеждаше нататъкъ, замисляше се.

— Колѣната ме болятъ, — каза той, като се повърна малко назадъ къмъ пруста, дето баба Иваница бѣше седнала и влачеше кждели на дарака. — Мойтѣ колѣна още день-два напрежъ ми обаждатъ, че ще се промѣни времето.

Той поразгледа небето, което въпрѣки предсказването му, бѣше навсѣкжде ясно, и добави:

— Какъ нѣма да ме болятъ колѣната? Трийсетъ години да стоишъ отгоръ коня — малко ли е туй? Човѣкъ кога е на конь, другаде не изстива, защото е загърнатъ, облѣченъ, ама колѣната му изстиватъ, вѣтърътъ